

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 11CoCsp/6/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120246834
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: doc. JUDr. Peter Molitoris, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:6120246834.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD. a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Milana Majerníka v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 35 724 803, zastúpeného: Remedium Legal, s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Prievozska 2, 821 09 Bratislava - mestská časť Ružinov, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: A. B., nar. XX.X.XXXX, C. D. XXX/X, XXX XX A., o zaplatenie 3.768,47 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 13Csp/177/2020-170 zo dňa 27. januára 2023, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Stranám sporu sa nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania stranám nepriznal.

2. Vychádzal zo zistenia, že právny predchodca žalobcu spoločnosť E. E., F. ako veriteľ uzatvorila so žalovaným ako dlžníkom dňa 27.3.2015 písomnú Zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému peňažné prostriedky, úver vo výške 2.200,- eur. V zmluve o úvere je uvedená výška splátky a splatnosť 46,50 eur mesačne 20. deň v kalendárnom mesiaci, splatnosť prvej splátky 20.5.2015, počet splátok 108 a konečná splatnosť 20.4.2024. Súd ustálil, že v danej veci ide nepochybne o spotrebiteľskú zmluvu – zmluvu o spotrebiteľskom úvere, o čom svedčia aj k zmluve priložené Štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere, podľa ktorých malo ísť o spotrebný úver na čokoľvek. Listom zo dňa 25.11.2016 označeným ako výzva, právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 24.11.2016 vo výške 433,87 eur, a neskôr listom zo dňa 5.10.2017, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 5.10.2017 vo výške 932,57 eur, a vyzýval ho, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy na označený bankový účet s tým, že ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Listom zo dňa 23.11.2017 označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti následne právny predchodca žalobcu oznamoval žalovanému, že banka vyhlásila ku dňu 22.11.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy a žiadal ho o úhradu pohľadávky zo zmluvy vo výške 3.095,36 eur. Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018, uzavretej medzi spoločnosťou E. E., F. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom bola pohľadávka voči žalovanému so všetkými právami s ňou spojenými postúpená na žalobcu.

3. Na takto zistený skutkový stav aplikoval právne normy ust. § 565, § 53 ods. 9, § 37 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase postúpenia.

4. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie dospel k záveru, že pri dohode o plnení v splátkach (v samotnej zmluve o spotrebiteľskom úvere, na ktorú spotrebiteľ pripojil svoj podpis) nebolo medzi zmluvnými stranami konkrétne, jasne, určite a zrozumiteľne (platne) dojednané právo veriteľa podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky. V článku čl. II. bod 7 zmluvy je totiž iba všeobecne uvedené, že „ak dlžník pohľadávku banky nespláca riadne a včas, môže banka požadovať najmä zaplatenie úrokov z omeškania, vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky“, z čoho vyplýva, že dôvodom, pre ktorý by banka mala byť oprávnená požadovať predčasné splatenie celého úveru, by mohlo byť akékoľvek porušenie povinnosti splácať pohľadávku banky riadne a včas, čo je však nepochybne v rozpore (§ 39 Občianskeho zákonníka) s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ďalšia zmienka o práve banky vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, bola uvedená len v bode 8.1 rozsiahlych a žalovaným nepodpísaných Produktových obchodných podmienok E. E., F. bez toho, aby bolo zrejmé, či bol žalovaný naňho dostatočne upozornený, a bolo ho tak možné považovať za dojednané platne, a navyše taktiež neplatne v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom zakotvením možnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti nad rámec oprávnenia vymedzeného v ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Zmluvné dojednania nesmú byť umiestnené v oddieloch, ktoré vzbudzujú dojem nepodstatného charakteru. Obchodné podmienky v spotrebiteľských zmluvách majú slúžiť predovšetkým k tomu, aby nebolo nevyhnutné do každej zmluvy prepisovať dojednania technického a vysvetľujúceho charakteru, a naopak nesmú slúžiť k tomu, aby do nich v často neprehľadnej, zložitej formulovanej a malým písmom písanej forme skryl dodávateľ dojednania, ktoré sú pre spotrebiteľa nevýhodné a o ktorých predpokladá, že pozornosti spotrebiteľa zrejme uniknú.

5. Ďalej vyslovil, že jednostranné právne úkony, výzva pred zosplatením, ktorou právny predchodca žalobcu dňa 24.11.2016, resp. 5.10.2017 upozornil žalovaného na možnosť predčasného zosplatenia úveru a samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti dňa 22.11.2017, ktoré sú v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka nevyhnutným predpokladom práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, sú neurčité a navyše aj v rozpore s ust. § 53 ods. 9 a § 565 Občianskeho zákonníka a z tohto dôvodu v zmysle ust. § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka neplatné.

6. Účelom ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bola nepochybne snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu zákazom žiadať o zaplatenie celého zostatku dlhu pre akékoľvek omeškanie spotrebiteľa so zakotvením povinného omeškania trvajúceho aspoň tri mesiace v čase, kedy veriteľ žiada zaplatenie celého zostatku úveru, a povinnosti veriteľa o úmysle žiadať o zaplatenie celého zostatku úveru spotrebiteľa informovať, a tým spotrebiteľovi umožniť v lehote nie kratšej ako 15 dní, vzniknutý dlh uhradiť a vyhnúť sa predčasnému zosplateniu úveru. Tomuto účelu zákona však ale na druhej strane nepochybne nezodpovedá iba všeobecné upozornenie veriteľa adresované spotrebiteľovi, tak ako tomu bolo aj v tomto prípade, v liste označenom ako „oznámenie“ zo dňa 24.11.2016, resp. 5.10.2017, o tom, že je v omeškaní, resp. že je v omeškaní s nejakou celkovou sumou (na ktorej úhradu ho veriteľ vyzýval) s tým, že v prípade ak (celú) dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky, čím sa stane splatnou celá pohľadávka banky, a to všetko bez toho aby bolo zároveň zrejmé, pre ktoré omeškané splátky, ak nebudú uhradené (ak je zjavné, že v upozornení ich je uvedených viac), zosplatenie hrozí, teda za akých podmienok tak dodávateľ urobiť bude môcť. Riadne upozornenie dodávateľa adresované spotrebiteľovi na možnosť jeho následného uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka musí byť zároveň aj dostatočne určité tak, aby bolo zrejmé, na ktorú konkrétnu omeškanú splátku alebo splátky ho veriteľ upozorňuje, a pre neuhradenie ktorej konkrétnej splátky tak veriteľ v určitom čase bude môcť urobiť (žiadať o jednorazové vrátenie nesplatených dlžnej sumy), a spotrebiteľ teda na základe toho vedel čo, v akom presnom rozsahu a dokedy má na odvrátenie zosplatenia urobiť. V danom prípade však tomu tak nebolo a takáto informácia z upozornenia (výzvy pred zosplatením) dodávateľa spotrebiteľovi nevyplýva.

7. Zo zmluvy o úvere a z príloh predložených žalobcom sa javí, že v oznámení o omeškaní s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy (v lehote 15 dní od doručenia tejto výzvy) bolo v uvedenej sume zahrnutých viacero splátok, od omeškania so zaplatením ktorých ku dňu vyhlásenia mimoriadnej

splatnosti 22.11.2017 ešte neuplynuli tri mesiace, a pre ktoré tak dodávateľ v zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka oprávnený uplatniť nebol. Okrem toho v konaní nebolo zistené, že by právny predchodca žalobcu ako veriteľ toto svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka využil po riadnom, určitom a zrozumiteľnom (platnom) upozornení dlžníka, do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky. Splátky boli splatné do 20. dňa v mesiaci, výzva na úhradu omeškaných splátok s upozornením na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka bola realizovaná naposledy listom zo dňa 5.10.2017, oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti je zo dňa 23.11.2017 (ku dňu 22.11.2017), a žiadna ďalšia listina, ktorou by veriteľ medzičasom po tomto upozornení do splatnosti ďalšej (najbližšej) splátky dňa 20.10.2017 (prípadne do dňa 20.11.2017) toto svoje oprávnenie využil a adresným úkonom úver zosplatnil, v konaní predložená nebola.

8. V konaní nebolo preukázané platné dojednanie práva predčasne zosplatniť úver podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a ani dodržanie jeho nevyhnutných predpokladov v zmysle ust. 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a jeho využitie do splatnosti najbližšej splátky v zmysle ust. § 565 Občianskeho zákonníka, súd dospel k záveru, že k platnému predčasnému zosplatneniu spotrebiteľského úveru – pred termínom jeho dohodnutej konečnej splatnosti 20.4.2024 podľa skutočností zistených v tomto konaní nedošlo.

9. Žalobca netvrdil a nepreukázal ani výnimku zo zákazu prevodu práv vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu pred termínom jeho konečnej splatnosti zakotveného v ust. § 17 zák. č. 129/2010. Na základe uvedeného nedošlo k platnému postúpeniu práv (§ 39 Občianskeho zákonníka) vyplývajúcich zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere (a to postúpenie pohľadávky až po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávky, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti), a teda žalobca v konaní nemá aktívnu vecnú legitimitáciu, preto súd žalobu zamietol.

10. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

11. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca si v konaní splnil nielen svoju povinnosť tvrdenia, ale označil a súdu tiež predložil všetky relevantné dôkazy objasňujúce a preukazujúce žalovaný nárok, pričom má za to, že v konaní uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, a teda svoje tvrdenia uvedené v žalobe dostatočne preukázal. Žalovaný nárok žalobcu počas celého konania nijakým spôsobom nerozporoval, pričom uplatnený nárok rozporoval len samotný súd a na tento účel poskytol žalovanému priam procesnú obranu. Súd v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje právomoci a porušil základnú zásadu nezávislosti a nestrannosti súdu, vyjadrenú v čl. 1 CSP tým, že aktívne, namiesto strany sporu, rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný svoje povinnosti zo zmluvy riadne neplnil a zo strany postupcu nedošlo k porušeniu žiadnych povinností. Rovnako súd vo svojom odôvodnení poukazuje na eventuálne doplnenie skutkových tvrdení a na Uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2022 sp. zn. 2Obdo/4/2021 – R 3/2023, ktoré mal súd citovať, avšak citáciu uvedenú v odôvodnení rozsudku v bode 14. a 24. žalobca v znení ako ho uvádza súd v predmetnom uznesení vôbec nenašiel. Súd poukázal na zmenu žaloby pri doplnení rozhodujúcich skutočností v tomto prípade, kedy k žiadnemu doplneniu žiadnou zo strán sporu nedošlo, pričom súd dopredu v podstate predpovedal, že ak by aj žalobca zaslal v konaní vyjadrenie, tak by ho považoval za zmenu žaloby, ktorá je v spotrebiteľských sporoch neprípustná.

12. K nepreukázanému platnému dojednaniu práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka žalobca uviedol, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Je teda možné uzavrieť, že to či zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách

pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov môže byť tvorená viacerými listinami. Žalovaný tak svojím podpisom potvrdil, že si Zmluvu prečítal, jej obsahu porozumel a preukázateľne s citovaným znením obchodných podmienok súhlasil. Obchodné podmienky sú súčasťou zmluvy a právny predchodca žalobcu sa so žalovaným dohodol na možnosti požiadať o zaplatenie celej dlžnej sumy v prípade omeškania s plnením splátok po dobu 3 mesiacov. Poukázal aj na tvrdenie súdu o tom, že všeobecný odkaz na obchodné podmienky nepostačuje, ale že je nevyhnutné konkrétne uvedenie, napr. v tomto prípade právo na predčasné zosplatnenie malo byť podľa súdu určené výslovným odkazom na obchodné podmienky. Takáto argumentácia súdu je podľa žalobcu v rozpore z uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/9/2019 z 27. mája 2020. V zmysle odkazu zmluvy na obchodné podmienky sa tie stali neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, preto by bolo zbytočné opätovne na ne poukazovať v každej jednej časti zmluvy, ktorá je s nimi nejakým spôsobom prepojená a v zmysle týchto obchodných podmienok bol jeho právny predchodca oprávnený vyžadovať úhradu celej dlžnej sumy. Napadnuté rozhodnutie sa tak nejaví predvídateľné a ani spravodlivé, čo žalobca považuje za hrubý zásah do práva na spravodlivý proces.

13. K určitosť výzvy pred zosplatnením v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a vyhlásenia mimoriadnej splatnosti v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka, žalobca uviedol, že postupca v posudzovanom prípade využil svoje právo zosplatniť pohľadávku a podaním zo dňa 23.11.2017, v ktorom upozornil žalovaného, že si uplatňuje toto právo v dôsledku porušenia v zmysle Produktových obchodných podmienok. Zároveň žalovaného týmto podaním vyzval k úhrade pohľadávky. Nemožno sa stotožniť s právnym názorom súdu, v zmysle ktorého je pri uplatnení tohto práva potrebné špecifikovať, pre nespĺnenie ktorej konkrétnej splátky je toto právo uplatnené (či už vo výzve zo dňa 5.10.2017, t. j. vo výzve pred zosplatnením, ako ani vo výzve zo dňa 23.11.2017, ktorou došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru), nakoľko to nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu – resp. naopak, bolo by to úplne nadbytočné, keďže v zmysle ust. § 565 OZ a aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemožno toto právo uplatniť pre nespĺnenie inej splátky, než tej, ktorá predchádza uplatneniu tohto práva o tri mesiace, čiže v tomto prípade šlo o splátku splatnú dňa 20.8.2017. Poukázal na právne názory Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, vyslovené v uznesení sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022, podľa ktorých pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premičacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nespĺnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka). Výklad súdu, že v podaniach pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, resp. v podaniach, ktorým veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru postupca uvedie, pre ktorú konkrétnu splátku plánuje vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru je podľa názoru žalobcu výklad contra legem, nakoľko takýto výklad z uvedeného ustanovenia v žiadnom prípade nevyplýva a navyše ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vôbec neukladá do kedy je takéto právo postupca oprávnený využiť. Tvrdenie súdu, že právo podľa § 565 nebolo využité po riadnom upozornení žalovaného do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, je opäť len nesprávnou úvahou súdu, kedy v žiadnom zákonom ustanovení nie je uvedené, že po zaslaní výzvy v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je potrebné zaslať aj zosplatnenie v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Z dikcie ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je zrejmé, že spotrebiteľ musí byť upozornený na možnosť uplatniť právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka, a zároveň musí byť v nepretržitom trojmesačnom (a dlhšom) omeškaní so splácaním splátok, pričom za splnenia týchto podmienok môže veriteľ v budúcnosti, v prípade ak spotrebiteľ naďalej neplní splátky úveru, za splnenia podmienok podľa § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti ďalšej splátky úveru vyhlásiť mimoriadnu splatnosť v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Ak sa veriteľ rozhodne neuplatniť toto právo, opätovne mu toto právo vznikne nespĺnením ďalšej splátky úveru – pričom táto skutočnosť (nesplnenie ďalšej splátky úveru) nemá na splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka žiadny vplyv – a teda je bez právneho významu, že k vyhláseniu splatnosti nedošlo do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky po splátke, od splatnosti ktorej uplynuli 3 mesiace a omeškaniu s ňou trvá, nakoľko podmienky podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t. j. upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka a trojmesačné omeškanie spotrebiteľa sú naďalej zachované.

14. Žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že žalovaného zaviazal k zaplateniu sumy vo výške 3.768,47 eur spolu s príslušenstvom, a zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému podľa pomeru úspechu a

neúspechu v konaní nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. aby odvolací súd rozsudok v časti napadnutej týmto odvolaním v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

15. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie mu predchádzajúce podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces a nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II.ÚS 78/05).

17. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

18. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.) Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I.ÚS 97/97). (z uznesenia Najvyššieho súdu SR zo 14.9.2011, sp. zn. 3Cdo/204/2009)

19. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že žalovaný nepoprel ani len jedno z jeho tvrdení ohľadom (ne) platnosti predčasného zosplatnenia úveru a jeho následného postúpenia ,na žalobcu, a preto je nutné jeho skutkové tvrdenia považovať za nesporné, odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie v prvom rade správne pristúpil k vyhodnocovaniu toho, či právny predchodca žalobcu ako veriteľ postupoval v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka upravujúce postup pri predčasnom zosplatnení spotrebiteľského úveru. Možnosť takéhoto postupu pri dokazovaní priamo vyplýva z ust. § 295 CSP upravujúceho osobitné ustanovenia o dokazovaní. Podľa tohto ustanovenia súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz, čím sa tak sleduje vyrovnanie prirodzene nevyváženého postavenia medzi sporovými stranami, t.j. medzi veriteľom a spotrebiteľom. Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať automaticky za následok povinnosť súdu priznať akýkoľvek žalobcom uplatnený nárok, a to navyiac ak ide o konanie, v ktorom vystupuje spotrebiteľ. Napriek skutočnosti, že žalovaný bol v priebehu prvoinštančného konania pasívny, nevyjadril sa k podanej žalobe a ani k ďalším žalobcom predloženým dôkazom, nemožno v konečnom dôsledku dospieť k záveru o nespornosti skutkových tvrdení žalobcu, pretože ani uvedená skutočnosť neznamená, že súd musí rozhodnúť len na základe takto tvrdených skutočností a predložených dôkazov. Skutočnosť, že žalobca v konaní na súde prvej inštancie uviedol svoje tvrdenia a predložil dôkazy, nezabavila súd prvej inštancie preskúmať spotrebiteľskú zmluvu ex offo, ako aj to, či veriteľ – banka dodržala zákonný postup pred tým ako vyhlásila mimoriadne zosplatnenie úveru a následne postúpila pohľadávku na žalobcu, nebankový subjekt.

20. V sporoch s ochranou slabšej strany súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz (§ 295 CSP). Zároveň je potrebné v individuálnych spotrebiteľských sporoch dôsledne aplikovať aj ustanovenie § 132 ods. 3 CSP, lebo nemôže byť na ťarchu spotrebiteľa, ak žalobca v žalobe iba označí, ale nepripojí všetky dôkazy na podporu svojich tvrdení. V dôsledku informačného deficitu, ktorý je pre spotrebiteľa v spotrebiteľských sporoch obvyklý, musí dôkaznú povinnosť za spotrebiteľa suplovať súd,

a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepredložil alebo nemôže predložiť dôkazy vlastnou vinou. Z judikatúry Súdneho dvora Európskej únie (C-40/08, C-618/10, C-243/08) vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch je revitalizovaná nielen dôkazná povinnosť spotrebiteľa, ale aj jeho povinnosť tvrdenia. Toto pravidlo neplatí jedine vtedy, ak spotrebiteľ s takýmto postupom nesúhlasí, teda prejaví vôľu byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou naďalej viazaný (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C.H. Beck, 2016, 1030-1031 s.). (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022 pod č. 6/2022)

21. V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. októbra 2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020 publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 2/2022 pod č. 6/2022)

22. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník občianskeho súdneho konania (navrhovateľ) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (odporca) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný).

23. V danom prípade Zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.12.2018 právny predchodca žalobcu E. E., F., postúpila na žalobcu pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní. Postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti upravuje Občiansky zákonník v ust. § 524 a nasl. Preto bolo povinnosťou súdu prvej inštancie skúmať, či boli splnené zákonné podmienky postúpenia pohľadávky banky a teda či v tomto konaní žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu.

24. K námietke o nesprávnom právnom posúdení podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O myl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7Cdo/7/2010). Táto odvolacia námietka naplnená nebola.

25. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku je potrebné poukázať na to, že možnosť predčasného zosplatnenia úveru je právne upravená v ust. § 565 Občianskeho zákonníka. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

26. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka teda umožňuje veriteľovi uplatňovať si voči dlžníkovi celú pohľadávku, resp. jej nezaplatený zvyšok, ak dlžník nedodrжал dohodu o včasnom plnení dohodnutých splátok. Ak veriteľ takto dohodnuté právo nepoužije najneskoršie do zročnosti najbližšie nasledujúcej splátky, pokračuje sa v plnení v splátkach. Veriteľ však svoje právo môže využiť po opätovnom porušení povinnosti dlžníkom. Strata výhody splátok teda nenastáva priamo zo zákona.

27. V prípade, ak veriteľ svoje oprávnenie vyplývajúce z ust. § 565 Občianskeho zákonníka využije, vyhlásenie predčasnej splatnosti má významné právne následky. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka je zaradené do 8. časti hlavy I. oddielu 6 tohto právneho predpisu upravujúceho zánik záväzkov. Právny predchodca žalobcu oprávnenie vyplývajúce mu z ust. § 565 Občianskeho zákonníka využil, čím spôsobil zánik povinnosti žalovaného splácať poskytnutý úver v dohodnutých splátkach.

28. Keďže medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzatvorená zmluva spotrebiteľská, pre posúdenie jednorazového predčasného zosplatnenia celého dlhu bolo potrebné zohľadniť i špeciálne ustanovenie k ustanoveniu § 565 Občianskeho zákonníka, ktorým je ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka upravujúce osobitné podmienky pre možnosť veriteľa zosplatniť celý dlh. V zmysle ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má

vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

29. V prípade spotrebiteľských záväzkov ide o dva rôzne právne úkony veriteľa, a to upozornenie na uplatnenie práva veriteľa podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a samotná žiadosť o zaplatenie celého dlhu pre omeškanie so zaplatením splátky. Podmienkou riadneho zosplatnenia dlhu je riadne doručenie oboch prejavov vôle veriteľa dlžníkovi.

30. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

31. Rovnako konkretizovanie splátky, s ktorou je spotrebiteľ v omeškaní, má zásadný vplyv na plynutie premlčacej doby. Ustanovenie § 565 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 53 ods. 9 tohto právneho predpisu, upravujú len zákonné podmienky zosplatnenia celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splatnej splátky. Sami o sebe nemajú vplyv na začiatok plynutia premlčacej doby. Tento je právne upravený v ust. § 103 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, zverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2023 pod č. 29 konštatoval, cit.: „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)“.

33. Z odôvodnenia citovaného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ďalej vyplýva, že veriteľ sa na súde môže po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatnenie). Práve tento deň je teda najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva splnenie celého dlhu, čím sa naplní zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatnení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka).

34. Vychádzajúc z vyššie uvedeného právny úkon akým je zosplatnenie celého peňažného dlhu pre nezaplatenie splátky, musí obsahovať aj dôležitý údaj, a to identifikáciu tej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu. Ak právny úkon zosplatnenia neobsahuje konkretizáciu splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol peňažný dlh zosplatniť, je nejasný a teda neurčitý, nakoľko vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, či došlo k dodržaniu zákonom stanovenej minimálnej lehoty troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľa, ako aj o tom, kedy začala plynúť trojročná premlčacia doba upravená v ust. § 103 vety druhej a § 101 Občianskeho zákonníka. Záver, podľa ktorého právny úkon zosplatnenia je pre jeho neurčitosť neplatný podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka má oporu vo vykonanom dokazovaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok tunajšieho súdu sp.zn. 7CoCsp/18/2022 zo dňa 28.11.2022, ktorý v obdobnej veci potvrdil rozsudok Okresného súdu Svidník sp.zn. 1Csp/95/2018 zo dňa 19.1.2022, obdobne aj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20CoCsp/25/2022).

35. Aj podľa názoru odvolacieho súdu z upozornenia na možnosť zosplatnenia musí byť zrejmé, pre omeškanie ktorej konkrétnej splátky je predmetný úver predčasne zosplatnený. Tento údaj musí byť

vo výzve podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka jednoznačne konkretizovaný. I keď Občiansky zákonník *expressis verbis* neuvádza čo má byť obsahom predmetných oznámení, tento obsah možno nepochybne vyabstrahovať z podmienok, ktoré musia byť splnené pre realizáciu mimoriadneho zosplatnenia úveru veriteľom. Pokiaľ ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka možnosť predčasného zosplatnenia úveru podmieňuje uplynutím 3 mesačnej doby od omeškania so zaplatením splátky, tak je zrejmé, že táto konkrétna splátka musí byť jednoznačne identifikovateľná, čomu zodpovedá povinnosť vedieť ju i konkretizovať. Veriteľ predsa musí vedieť, pre ktorú splátku svoje právo zosplatniť úver uplatnil a nie je dôvod, prečo by touto informáciou nemal disponovať aj dlžník. Ak Občiansky zákonník v tomto ustanovení hovorí o možnosti uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, najskôr v lehote po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, s ktorom je spotrebiteľ v omeškaní, musí ísť vždy o konkrétnu splátku, nakoľko len v takomto prípade je možné posúdiť, či bola dodržaná zákonom stanovená minimálna lehota troch mesiacov pre uplatnenie takéhoto práva veriteľom.

36. Ak má ísť o riadne a platné upozornenie na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nestačí spotrebiteľa iba všeobecne upozorniť na to, že je v omeškaní so zaplatením viacerých splátok (uvedením výšky omeškaných splátok), ale upozornenie musí obsahovať uvedenie tej konkrétnej splátky, pre ktorú veriteľ upozorňuje spotrebiteľa/dlžníka, že nezaplatením tej konkrétnej splátky využije oprávnenie vyhlásiť mimoriadne zosplatnenie úveru. Z upozornenia veriteľa musí jasne vyplývať, že zaplatením ktorej konkrétnej splátky vie spotrebiteľ odvrátiť zosplatnenie úveru.

37. K namietaným nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd konštatuje, že súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti (relevancia vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam), zákonnosti (a to z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania) a pravdivosti (hodnovernosť zdroja). Po „individuálnej selekcii“ následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti (pri tomto hodnotení už pravdivosť dôkazu posudzuje aj v súvislosti s prípadným rozporom s inými dôkazmi). K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Táto odvolacia námietka naplnená bola.

38. Odvolací súd v súlade s konštantnou judikatúrou poukazuje na tú skutočnosť, že podanie adresované súdu musí byť formulované jasne, zrozumiteľne a určito, a najmä žaloba, ktorou sa sťažovateľ domáha vydania konkrétneho rozhodnutia musí byť v zmysle § 132 Civilného sporového poriadku obsahovať úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh, pretože iba formálne a obsahovo spôsobilá žaloba je predpokladom vecného prejednania veci. Súd v civilnom sporovom konaní nie je povinný a ani nemôže nahrádzať úkony sporových strán, ktoré zaťažuje povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť (§ 150 CSP). Úlohou (a zodpovednosťou) sporových strán je substancovať skutkový základ sporu, t.j. vymedziť jeho základ a podstatu. Sú to predovšetkým sporové strany, ktoré sú zodpovedné za výsledok sporu. Zvýšenie požiadaviek na procesnú aktivitu sporových strán a s tým spojenú procesnú diligenciu (zodpovednosť) so sankčnými dôsledkami v prípadoch procesnej pasivity je tak spôsobilé prispieť k efektívnemu a rýchlemu konaniu. (uznesenie Ústavného súdu SR, č.k. I. ÚS 268/2019-18 z 10.9.2019)

39. Z obsahu spisu vyplýva, že právny predchodca žalobcu podaním zo dňa 25.11.2016 oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky ku dňu 24.11.2016 vo výške 433,87 eur a vyzval ho, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy (č.l. 84 spisu). Výzvou zo dňa 5.10.2017 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 5.10.2017 vo výške 932,57 eur a vyzval ho, aby dlžnú sumu uhradil najneskôr do 15 dní od doručenia tejto výzvy (č.l. 85 spisu). Podaním označeným ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2017 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1. písm. a) Produktových podmienok pre Hypotekárne a splátkové úvery E. E., F. s účinnosťou od 1.1.2015. Zároveň oznámil, že banka vyhlásila ku dňu 22.11.2017 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Pohľadávku zo zmluvy vo výške 3.095,36 eur uhradte do 15 dní (č.l. 36 spisu).

40. V danom prípade neboli splnené všetky zákonné podmienky pre zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, t.j. že právnym predchodcom nedošlo k zosplatneniu úveru zákonným spôsobom pre jeho neurčitost' tohto právneho úkonu (37 OZ) z

dôvodu chýbajúcej identifikácie nezaplatenej splátky, pre ktorú sa právny predchodca žalobcu rozhodol zosplatniť úver. Pohľadávka sa nestala splatnou pred postúpením, čo znamená neplatne postúpenie pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a nedostatok aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, a v konečnom dôsledku zamietnutie žaloby.

41. Nad rámec uvedeného odvolací súd konštatuje, že podmienkou platného zosplatnenia úveru je aj preukázanie doručenia jednostranných právnych úkonov podľa § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka do sféry žalovaného. Odvolací súd z obsahu spisu zistil, že žalobca predložil výzvu zo dňa 25.11.2016 a zo dňa 5.10.2017 a Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 23.11.2017, avšak dôkaz preukazujúci doručenie týchto jednostranných právnych úkonov žalovanému do jeho dispozičnej sféry súdu prvej inštancie žalobca nepredložil. Žalobca nepredložil ani dôkaz o doručení výzvy zo dňa 12.9.2018 žalovanému podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách (č.l. 82 spisu), ani Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 3.1.2019 (č.l. 98 spisu).

42. Strana sporu musí preukázať to, čo tvrdí, pretože len potom môže súd zobrať jej tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalobca v tomto prípade tvrdil, že došlo k platnému postúpeniu pohľadávky a bol aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby, bol povinný svoje tvrdenie preukázať. Podľa súdnej judikatúry dôsledkom nesplnenia povinnosti tvrdiť všetky pre rozhodnutie významné skutočnosti (povinnosť tvrdenia) a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (dôkazná povinnosť) je vynesenie nepriaznivého rozsudku pre stranu, ktorá ich nesplnila. Súd sám nie je povinný po významných skutočnostiach pátrať

43. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie založil na neplatnosti právneho úkonu, mimoriadneho zosplatnenia úveru z dôvodu neurčitosti právneho úkonu (§ 37 Občianskeho zákonníka) tým, že právny predchodca žalobcu neurčil pre ktorú splátku využil právo realizovať mimoriadne zosplatnenie úveru. S týmto záverom súdu prvej inštancie sa stotožnil aj odvolací súd.

44. Súd prvej inštancie dostatočne jasne a zreteľne vysvetlil, z akých dôvodov dospel k záveru o neurčitosti právneho úkonu podľa § 37 Občianskeho zákonníka pre nevymedzenie splátky, pre ktorú právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá kritériám odôvodnenia, ktoré sú upravené v § 220 ods. 2 CSP. Nie je možné konštatovať, že by rozhodovacím procesom došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom a k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Za odňatie možnosti konať pred súdom a za porušenie práva na spravodlivý súdny proces nie je možné považovať to, ak súd prvej inštancie neodôvodní svoje rozhodnutie podľa predstáv odvolateľa.

45. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.5.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

46. Odvolací súd v zmysle vyššie uvádzaných dôvodov napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP.

47. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v súlade s ustanovením § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP podľa procesného výsledku konania. Odvolací súd konštatuje procesný výsledok žalovaného v odvolacom konaní. Výdavky v odvolacom konaní mu z obsahu spisu nevyplývajú. Preto s použitím ustanovenia Čl. 17 CSP nebol daný dôvod na priznanie náhrady trov odvolacieho konania žalovanému.

48. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).